

ปัญหาเกี่ยวกับการวินิจฉัยข้อมูลความผิดแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐของคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ¹

ณัฐพล บัวทุม²

จากการศึกษาปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการวินิจฉัยข้อมูลความผิดแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐของ
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารใน
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2561

โดยศึกษาเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม
การทุจริต พ.ศ. 2561 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติ ความเป็นมาของสำนักงานคณะกรรมการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ แนวคิดเกี่ยวกับการทุจริตและประพฤติมิชอบ ทฤษฎีว่าด้วยการใช้
อำนาจรัฐโดยองค์กรบริหาร ค่านิยม รูปแบบ มูลเหตุการเกิดการคอร์รัปชัน รวมถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ
ปัญหาการวินิจฉัยข้อมูลความผิดแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตใน
ภาครัฐ

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปราม
การทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2561 ยังพบปัญหาอันเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ
คณะกรรมการ ป.ป.ท. ในการวินิจฉัยข้อมูลความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่ควรได้รับการแก้ไข
เพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท

ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551
และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2561 ไม่มีบทบัญญัติให้อำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ท. ในการวินิจฉัย
ข้อมูลความผิดฐานทุจริตในภาครัฐและทุจริตต่อหน้าที่ ที่เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท
แม้คณะกรรมการ ป.ป.ท. จะมีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำการทุจริต
ในภาครัฐของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา 17 (4) (5) ก็ตาม แต่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ไม่สามารถดำเนินการ
ไต่สวนข้อเท็จจริงและแจ้งข้อกล่าวหาในความผิดอาญาฐานอื่นในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดต่อ
กฎหมายหลายบทได้

เมื่อเปรียบเทียบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ
ทุจริต พ.ศ. 2561 ตามมาตรา 30 วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “ในการดำเนินคดีตามมาตรา 28 (1) (2) และ (4) ให้

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการวินิจฉัยข้อมูลความผิดแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ
ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์ และ
คณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์เรืองยศ แสนภักดี และรองศาสตราจารย์สุเมธ จานประดับ

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาเขตบางนา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ใช้บังคับกับการดำเนินการในคดีที่มีการกระทำอันเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท และบทใดบทหนึ่งจะต้องดำเนินการตามมาตรา 28 (1) (2) และ (4) และคดีที่มีการกระทำความผิดเกี่ยวเนื่องกันและความผิดเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่จะต้องดำเนินการในคราวเดียวกันด้วย” และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 บัญญัติว่า “เมื่อการกระทำใดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด” กฎหมายทั้งสองฉบับต่างกำหนดความผิดในเรื่องการกระทำความผิดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดได้ตามกฎหมาย

2. ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจในการวินิจฉัยชี้มูลการกระทำความผิดฐานทุจริตที่เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักร ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2561 ไม่มีบทบัญญัติในมาตราใดกำหนดให้อำนาจคณะกรรมการ ป.ป.ท. ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้มูลความผิดฐานทุจริตที่เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักร ในกรณี que เจ้าหน้าที่ยของรัฐได้กระทำความผิดคดีทุจริตในภาครัฐที่เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักร คณะกรรมการ ป.ป.ท. เห็นว่าประเด็นดังกล่าว หากรับเรื่องไว้ไต่สวนข้อเท็จจริงจะต้องมีการวินิจฉัยชี้มูลความผิดทั้งทางอาญาและทางวินัย จึงได้มีหนังสือหรือในปัญหาข้อกฎหมายต่อสำนักงานอัยการสูงสุด เพราะเห็นว่าการดำเนินคดีอาญาจะต้องส่งสำนวนให้พนักงานอัยการดำเนินการตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารฯ อยู่แล้ว และสำนักงานอัยการสูงสุดได้ให้ความเห็นตามประเด็นข้อหารือไว้ว่า

“ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 20 บัญญัติให้อัยการสูงสุดหรือผู้รักษการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีความผิดซึ่งได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักร อันเป็นการบัญญัติอำนาจหน้าที่ของอัยการสูงสุดหรือผู้รักษการแทนเป็นการเฉพาะ เมื่ออัยการสูงสุดหรือผู้รักษการแทนมอบหมายให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวน (หรือไต่สวนข้อเท็จจริง) คดีทุจริตในภาครัฐซึ่งกระทำความผิดนอกราชอาณาจักร คณะกรรมการ ป.ป.ท. เท่านั้นที่มีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการ ป.ป.ท. ไม่สามารถมอบหมายต่อให้ผู้ใดดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง หากคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีความประสงค์ให้คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง พนักงาน ป.ป.ท. และเจ้าหน้าที่ ป.ป.ท. ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ คณะกรรมการ ป.ป.ท. ก็อาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง พนักงาน ป.ป.ท. และเจ้าหน้าที่ ป.ป.ท. ให้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วขอให้อัยการสูงสุดมอบหมายให้บุคคลดังกล่าวดำเนินการแทนได้ และเมื่ออัยการสูงสุดมอบหมายบุคคลใดให้ทำการสอบสวนแทนแล้ว หากมีเหตุจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนตัวบุคคลที่อัยการสูงสุดมอบหมายคณะกรรมการ ป.ป.ท. ต้องส่งเรื่องให้อัยการสูงสุดพิจารณาเป็นรายกรณีไป”

จะเห็นได้ว่า จากข้อหารือในปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว กลับทำให้เกิดขั้นตอนและความล่าช้าในการดำเนินคดีเป็นอย่างมาก ที่อาจมีผลต่ออายุความในคดีอาญา หรือมีผลต่อพยานหลักฐานที่ใช้ในการกระทำความผิด รวมถึงการอำนวยความสะดวกต่อผู้ได้รับความเสียหาย

เมื่อเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 140 วรรคสอง บัญญัติว่า “ความผิดตามมาตรา 172 มาตรา 173 มาตรา 174 มาตรา 175 มาตรา 176 และมาตรา 177 ถ้าผู้มีสัญชาติไทยหรือเจ้าพนักงานของรัฐเป็นผู้กระทำหรือกระทำต่อผู้มีสัญชาติไทยหรือเจ้าพนักงานของรัฐ แม้จะกระทำนอกราชอาณาจักรจะต้องรับโทษในราชอาณาจักรและให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ได้ ทั้งนี้ การประสานความร่วมมือเพื่อประโยชน์แห่งการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น” จะเห็นว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 กำหนดให้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในการกระทำผิดที่เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักรไทยได้เลย โดยไม่ต้องให้อัยการสูงสุดพิจารณาอนุญาตหรือสั่งการแต่อย่างใด

3. ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิของผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกกล่าวหาในการขอทบทวนมติการวินิจฉัยชี้มูลความผิดของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐเนื่องจากตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2561 นอกจากจะกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. โดยมีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้มูลความผิดเกี่ยวกับการกระทำการทุจริตในภาครัฐของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา 17(4)(5)พระราชบัญญัติดังกล่าวยังกำหนดให้คดีที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. วินิจฉัยชี้มูลความผิดจะต้องดำเนินการส่งสำนวนการสอบสวนที่เป็นทั้งการดำเนินการทางอาญาและการดำเนินการทางวินัยไปให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไป ตามมาตรา 40 และมาตรา 45 โดยแยกการดำเนินการออกเป็นสองส่วน คือ 1) ในคดีอาญา คณะกรรมการ ป.ป.ท. จะต้องส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานอัยการดำเนินการฟ้องคดีต่อผู้ถูกกล่าวหา ตามมาตรา 45 กล่าวคือให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ส่งเรื่องพร้อมทั้งสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง รายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท.

ให้พนักงานอัยการดำเนินคดี โดยให้ถือว่าการดำเนินการและสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นการสอบสวนและสำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา 2) ในคดีทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำการทุจริตในภาครัฐ และเป็นกรณีที่มีมูลความผิดทางวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานการสอบสวนและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชา หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีกตามมาตรา 40

จะเห็นว่าทั้งมาตรา 40 และมาตรา 45 ต่างให้อำนาจการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ทั้งทางอาญาและทางวินัย โดยจะเป็นการชี้มูลวินัยอย่างร้ายแรง เนื่องจากการกระทำทุจริตต่อหน้าที่ ซึ่งโดยหลักแห่งความยุติธรรมแล้ว ผลของการดำเนินการทางอาญาและทางวินัยจะต้องสอดคล้องกันไป

ในทางเดียวกัน กล่าวคือ หากผลของการดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา เป็นการลงโทษปลดออกหรือไล่ออกแล้ว ผลของการดำเนินการทางอาญา ก็จะต้องมีคำพิพากษาลงโทษ อาญาแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ชี้มูลความผิด หรืออย่างน้อยที่สุด พนักงานอัยการจะต้องมีคำสั่งฟ้องคดีต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ แต่อย่างไรก็ตาม ในทาง ปฏิบัตินั้น มีประเด็นที่เป็นปัญหา กล่าวคือ คดีอาญาที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ส่งเรื่องให้พนักงานอัยการ ดำเนินการตามมาตรา 45 นั้น บางคดีมีความล่าช้า เนื่องจากพนักงานอัยการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม บางคดี พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง บางคดีศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง อันเป็นเหตุทำให้การดำเนินการทางวินัยที่ คณะกรรมการ ป.ป.ท. ส่งสำนวนไปให้หน่วยงานต้นสังกัดดำเนินการตามมาตรา 40 ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็น หัวหน้าหน่วยงานต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา ไม่ดำเนินการลงโทษตามมติของ คณะกรรมการ ป.ป.ท.

เมื่อมาพิจารณาเปรียบเทียบกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 แล้ว จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว มีบทบัญญัติที่ให้สิทธิของผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้ถูกกล่าวหาในการขอทบทวนการวินิจฉัยชี้ มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้ โดยบัญญัติไว้ในมาตรา 99 วรรคแรก ว่า “ในการพิจารณาลงโทษ ทางวินัยตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หากผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมี พยานหลักฐานใหม่อันแสดงได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้มีการกระทำความผิดตามที่กล่าวหาหรือกระทำความผิด ในฐานความผิดที่แตกต่างจากที่ถูกกล่าวหาให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมีหนังสือพร้อม เอกสารและพยานหลักฐานถึงคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อขอให้พิจารณาทบทวนคดีนั้นได้ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช.” ซึ่งบทบัญญัตินี้ดังกล่าวถือเป็นบทบัญญัติที่ให้สิทธิแก่ ผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาในการขอทบทวนมติการวินิจฉัยชี้มูลความผิดของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม อีกทั้ง ยังเป็นการให้โอกาสแก่เจ้าหน้าที่ของ รัฐผู้ถูกกล่าวหา แสดงพยานหลักฐานใหม่อีกครั้งว่าตนมิได้กระทำความผิดต่อผู้บังคับบัญชาของตน หลังจากที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยชี้มูลความผิดแล้ว

จากปัญหาดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ คือ ควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการ วินิจฉัยชี้มูลความผิดแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ของคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปราม การทุจริตในภาครัฐ ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2561 ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท

เนื่องจากประเด็นปัญหาดังกล่าว เป็นปัญหาข้อกฎหมายในเรื่องอำนาจการชี้มูลความผิดทางอาญา ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เนื่องจากพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการ

ทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2561 ไม่ได้บัญญัติไว้ เห็นควรที่จะต้องแก้ไขเพิ่มเติม บทบัญญัติดังกล่าว ดังต่อไปนี้

“มาตรา... บัญญัติว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 17 (4) (5) ให้รวมถึงการดำเนินการกับบุคคลอื่น ซึ่งเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน รวมทั้งผู้ให้ ผู้ขอให้ หรือรับว่าจะให้ หรือนิติบุคคล ที่เกี่ยวข้องกับการให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่บุคคลตามมาตรา 17(4)(5) เพื่อจูงใจให้กระทำการ ไม่กระทำการ หรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยกฎหมายด้วย

ในการดำเนินคดีตามมาตรา 17 (4) (5) ให้ใช้บังคับกับการดำเนินการในคดีที่มีการกระทำอันเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทและบทใดบทหนึ่งจะต้องดำเนินการตามมาตรา 17 (4) (5) และคดีที่มีการกระทำความผิดเกี่ยวข้องกันและความผิดเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่จะต้องดำเนินการในคราวเดียวกันด้วย”

ทั้งนี้ เพื่อให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางอาญาในความผิดฐานอื่น นอกจากฐานทุจริต ที่เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทได้ ซึ่งจะสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า ด้วยหลัก ไม่มีกฎหมาย ไม่มีอำนาจ และเพื่อมิให้เกิดปัญหาในเรื่องการดำเนินคดีซ้ำ ในการกระทำเดียวกัน การเกิดความล่าช้าในการดำเนินคดี การขาดอายุความในคดีอาญา รวมทั้งเรื่องที่ศาลมีคำพิพากษาเกินคำขอได้ ตามมาตรา 192 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

2. ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจการวินิจฉัยชี้มูลการกระทำความผิดฐานทุจริตที่เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักร

จะเห็นได้ว่า ประเด็นปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาในข้อกฎหมายที่พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2561 ไม่ได้บัญญัติไว้ จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมาย ดังต่อไปนี้

“มาตรา... บัญญัติว่า เมื่อมีการร้องขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศตามกฎหมายว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา เพื่อให้ดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐต่างประเทศ เจ้าหน้าที่ขององค์กรระหว่างประเทศ หรือบุคคลใด ว่ามีการกระทำความผิดตามมาตรา 173 มาตรา 174 มาตรา 175 มาตรา 176 หรือมาตรา 177 ให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยหรือดำเนินการอื่นตามที่ได้รับการร้องขอได้

ความผิดตามมาตรา 172 มาตรา 173 มาตรา 174 มาตรา 175 มาตรา 176 และมาตรา 177 ถ้าผู้มีสัญชาติไทยหรือเจ้าพนักงานของรัฐเป็นผู้กระทำ หรือกระทำความต่อผู้มีสัญชาติไทยหรือเจ้าพนักงานของรัฐ แม้จะกระทำนอกราชอาณาจักรจะต้องรับโทษในราชอาณาจักร และให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีอำนาจไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2561 นี้ได้ ทั้งนี้การประสานความร่วมมือเพื่อประโยชน์แห่งการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้นำความในมาตรา 83 มาตรา 84 และมาตรา 85 มาใช้บังคับกับทรัพย์สินที่ต้องรับด้วยโดยอนุโลม แต่มิให้นำบทบัญญัติที่บัญญัติให้ทรัพย์สินรับตกเป็นของแผ่นดินมาใช้บังคับ ในกรณีเช่นนั้น การดำเนินการกับทรัพย์สินที่รับให้เป็นไปตามข้อตกลงกับประเทศที่ร้องขอ”

ทั้งนี้ จะทำให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดในฐานะทุจริตที่เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักรได้ และจะทำให้ลดขั้นตอน ลดความล่าช้าในการดำเนินคดี รวมทั้งผลกระทบที่อาจทำให้ขาดอายุความในคดีอาญาด้วย

3. ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิของผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาในการขอทบทวนมติการวินิจฉัยชี้มูลความผิดของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ จากประเด็นปัญหาดังกล่าว เนื่องจากพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2561 ไม่มีบทบัญญัติใดกำหนดอำนาจหน้าที่ให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ดำเนินการในเรื่องดังกล่าวได้ จึงเห็นควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินี้ดังต่อไปนี้

“มาตรา... บัญญัติว่า ในการพิจารณาลงโทษทางวินัยตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ตามมาตรา 40 หากผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมีพยานหลักฐานใหม่อันแสดงได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้มีการกระทำความผิดตามที่กล่าวหาหรือกระทำความผิดในฐานะความผิดที่แตกต่างจากที่ถูกกล่าวหา ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน มีหนังสือพร้อมเอกสารและพยานหลักฐานถึงคณะกรรมการ ป.ป.ท. เพื่อขอให้พิจารณาทบทวนมตินั้นได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ท.

เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ในการพิจารณาทบทวนตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. พิจารณพยานหลักฐานโดยละเอียด เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติเป็นประการใดให้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนทราบ เพื่อดำเนินการต่อไปตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ”

ทั้งนี้ หากคณะกรรมการ ป.ป.ท. สามารถทบทวนมติการชี้มูลความผิดได้อีกครั้ง หลังจากที่มีการวินิจฉัยชี้มูลความผิดไปแล้วจะเป็นผลดี เพราะถือเป็นการให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาอีกครั้งในการแสดงพยานหลักฐานใหม่อันเป็นสาระสำคัญในคดีที่จะทำให้ผู้ถูกกล่าวหาหลุดพ้นจากความรับผิดตามข้อกล่าวหา หรืออาจเป็นการกระทำความผิดในฐานะความผิดอื่นที่แตกต่างจากที่ถูกกล่าวหาได้ จนทำให้โทษที่จะได้รับจากหนักเป็นเบาได้ ซึ่งจะทำให้หน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกกล่าวหายอมรับมติการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ท. และสามารถดำเนินการลงโทษเจ้าหน้าที่ของตนเองได้อย่างไม่มีข้อสงสัย

เอกสารอ้างอิง

พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว.(2544). **ดัชนีคอร์รัปชันของไทย: การสร้างและการตรวจสอบความเชื่อถือได้.**

กรุงเทพมหานคร.

ศุภชัย ยาวะประภาส. “แผนปฏิบัติการสร้างสังคมปลอดคอร์รัปชัน: มุมมองด้านรัฐศาสตร์.”

ในรวมบทความวิชาการ 100 ปี รัฐประศาสนศาสตร์ไทย: พ.ศ. 2442-2443. พิมพ์ครั้งที่ 1.

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุธี อากาศฤกษ์.(2545). **การดำเนินการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ.**

กรุงเทพมหานคร.